

Morgensang 3

751 – 108 – 725

Rummelighed

Her den sidste dag skal vi høre et foredrag med overskriften 'Rummelighed'. I får her til morgen en fortælling om, hvad rummelighed kan være i kristen forstand.

Fortællingen foregår i Jerusalem på Jesu tid.

Den 15-årige Janus kom hjem en sen søndag aften. Han græd, og hans gråd var uudslukkelig, og han sitrede i feber. Faren var en respekteret farisæer, og Janus havde været med sin kristne ven til 'kirke'. Og hvilke skrækkelige ting havde han ikke hørt derhenne. Det havde næsten fået ham til at besvime.

Faren og moderen lyttede anspændt til ham, men hver på sin måde:

"Øgleyngel", kalder de os...."De siger, at øksen ligger ved fødderne af os". Janus græd: "Vi skal kastes i en ild, der aldrig skal slukkes." De siger, at farisæerne er fulde "rovlyst og griskhed" Og en kristen råbte, at farisæerne er "som kalkede grave" med dødningsben indeni, udenpå retfærdige, indvendig fulde af "hykleri og lovløshed".

Janus' mor så helt bekymret ud. Faren havde også advaret hende og Janus imod, at Janus drev om i gaderne med Markus, som den kristne ven hed. Men moren havde ikke taget det så nært. Herre Gud, hvad kunne en tro på en forløben tømmer søn vel komme til at betyde. Så hun havde affærdiget mandens advarsler en dag, de havde siddet ved køkkenbordet.

Hun havde godt nok studset lidt, en dag Janus kom hjem og havde været sammen med Markus. Markus havde den dag fortalt en mærkelig historie til Janus.

Den handlede om Jesus og farisæerne, altså det religiøse parti, som faren var medlem af. Og tænk sig, havde Janus fortalt, de kristne kaldte farisæerne for 'kragerne'. Fordi var mørkkledte og altid spankulerede rundt og så betydningsfulde ud. Og så var de ligesom gribbene, de var altid ude efter ådslerne.

Janus havde fortalt, at farisæernes krageflok havde åbnet sig, og den afslørede en ung kvinde, som to af dem holdt i et hårdt greb. Hun havde grædt og bad for sig, men de stødte hende fra sig, så hun faldt om ved muren.

Og så var Jesus trådt frem. Kragerne havde stirret stift på Jesus: "Mester, denne kvinde har været sin mand utro. Vi har vidner på det. I Loven står der, at sådan en kvinde skal stenes ihjel. Hvad mener du?"

I stedet for at svare lænede Jesus sig frem og begyndte at tegne i sandet med sin finger. Farisæerene, fortalte Janus, havde spiddet Jesus med øjnene. De blev gale.

”Bifalder du så, at vi stener hende?” Kvindens øjne var tomme af rædsel.

Da rettede Jesus sig op, lod sit blik vandre kredsen rundt og svarede: ”Den af Jer, der er uden synd, kan kaste den første sten.”

Så bøjede han sig ned og tegnede videre i sandet.

Peter så forfærdet på Jesus. Farisæerne havde allerede sten i hænderne. Enhver, der havde været med til stening, vidste, hvad der ventede. Han klemte øjnene i. Om et øjeblik ville stenene hagle mod kvinden. Alle ville kaste. Deres øjne ville gløde af had. Sten på sten ville flyve, til den levende kvinde var forvandlet til en blodig klump!

Pludselig gik det op for Peter, at stilheden havde varet for længe. Han så op: Hvorfor kastede de ikke? Først nu gik det op for ham, hvad Jesus egentlig havde sagt.

Alle farisæerne stod og skelede til hinanden for at få en af de andre til at træde frem og kaste *den* første sten. En mand uden synd! Men hver gang en af de mærkede de andres blikke, blev han rød eller bleg og så ned i jorden. De ældste var de første, der gik. De andre fulgte efter, en efter en uden at se på nogen.

Da Jesus endelig så op, var kvinden alene tilbage: ”Hvor blev de af?” spurgte han.

”Var der ingen af dem, der ville fordømme dig?”

Rystende rejste hun sig op og gned tårerne rundt i ansigt: ”Nej, de gik”

”Jeg vil heller ikke dømme dig”, sagde Jesus... ”Gå med fred og synd ikke mere”.

Sådan havde Markus fortalt om Jesus til Janus. Og den historie havde moren fået ved køkkenbordet en dag, han var kommet hjem. Hun var rystet, og der var gået flere dage, hvor hun havde gået og tænkt den historie igennem. Dels var hun rystet over, at farisæerne, det parti som hendes mand var medlem, ikke havde trådt i karakter og stenet kvinden, for det var jo loven, der befalede det. Omvendt havde hun en nagende samvittighed: var hun måske så renfærdig, at hun kunne stå for spørgsmålet fra Jesus: Er jeg uden synd?

Hun havde nu ikke snakket med sin mand om den fortælling, som sønnen havde bragt hjem. Men ud af sindet ville den ikke.

Janus far tordnede hen over bordet. Han er vild, den mand! Altså Jesus. Han står i ledtog med dæmoner. Det er som om der vende op og ned på alle ting, dér hvor han kommer. I går var jeg i logen, og dér fortalte én af mine venner, som er militærmand, at én af hans kolleger, altså en højtstående militærmand, var blevet Jesus-tilhænger. Jamen, hvorfor far, spurgte Janus. Hvorfor blev han troende.

Jo, havde militærvennen fortalt: denne officer havde en tjener, der var frygtelig syg. Og af fortvivlelse over, at han ikke kunne finde hjælp til helbredelsen af denne tjener, som han holdt af nogen steder, var han til sidst gået til Jesus. Og Jesus var forbavset over den tro, den tillid han havde fundet hos denne officér. Og Jesus havde helbredt

denne officérs tjener. Og derfor var han blevet Jesus-tilhænger.

Tænk sig, sagde Janus mor efter lang pause, at en officér går over til den tømrersøn. Hvad er det ikke for folk, der følger ham: fiskere fra Nazareth, kvinderne henne fra den gade, hvor mændene kommer blot for en nats skyld, for slet ikke tale om de mærkelige folk nordfra, fra Samaria, som åbenbart også har sluttet sig til...Jeg fatter det ikke...

Janus var holdt op med at græde. Hævede hovedet med et lysere udtryk: men så er der én ting, jeg slet ikke fatter. Henne i kirken sagde de, at Jesus gik ind i templet og piskede de handlende ud og da var der BØRN på tempelpladsen, som tiljubede ham. Hvorfor det? Farisæerne blev vrede, men Jesus svarede: Har I aldrig hørte, at Gud har beredt sig lovsang ”af børns og spædes mund”.

Og så havde én af disciplene spurgt ham, hvem de største er i det rige, han ønsker at oprette, sagde han: ”Sandelig siger jeg Jer: Hvis I ikke vender om som børn, kommer I slet ikke ind i Himmeriget”

Janus spurgte ud i luften: Er jeg et barn!

Inspiration:

Helmuth Friis: Den gyldne stad